
Orzecznictwo Trybunału Ubezpieczeń Społecznych

Palestra 18/8-9(200-201), 137-138

1974

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECNICTWO TRYBUNAŁU
UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

WYROK Z DNIA 26 KWIETNIA 1973 R.

(IV TR 132/73) *

Do podstawy wymiaru emerytury lub renty adwokata nie wchodzi dochody określone w § 2 roz-

Trybunał Ubezpieczeń Społecznych, po rozpoznaniu sprawy ze skargi Wiktora N. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych — Oddział w Poznaniu, o podstawę wymiaru emerytury, na sku-

porządzenia z dnia 4 marca 1964 r. (Dz. U. Nr 10, poz. 62), osiągnięte przed dniem 1 stycznia 1964 r.

tek skargi rewizyjnej Wiktora N. od wyroku Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Poznaniu z dnia 20 września 1972 r. oddalił skargę rewizyjną.

Z uzasadnienia:

Rozporządzenie Rady Ministrów z 4 marca 1964 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego adwokatów-członków zespołów adwokackich i ich rodzin (Dz. U. Nr 10, poz. 62) stanowi w § 2, że przy ustalaniu podstawy wymiaru składek i świadczeń ubezpieczeniowych za zarobek uważa się: 1) udział w podziale dochodów zespołu adwokackiego w równych częściach, 2) udział w podziale nadwyżki dochodów zespołu adwokackiego, proporcjonalny do osobistego wkładu pracy, 3) dodatek za kierownictwo zespołu.

W myśl § 3 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia okresy pracy w zespołach adwokackich przed dniem 1.I.1964 r. są okresami zaliczalnymi do okresów zatrudnienia na równi z okresami, o których mowa w art. 8 dekretu z dnia 25.VI.1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym.

Wreszcie przepis § 5 w powiązaniu z § 3 art. 1 pkt 1 tego rozpo-

ządzenia stanowi, że podstawę wymiaru renty dla adwokatów, którzy pracowali w zespole adwokackim w dniu wejścia w życie ustawy i którzy nabyli prawo do renty przed upływem jednego roku pracy w tym zespole, stanowi zarobek z okresu pracy w zespole po dniu 31.XII.1963 r.

Przepis ten, akcentując zasadę, że podstawą wymiaru świadczeń emerytalnych dla adwokatów może być ustalona tylko według zarobków, o których mowa w § 2 rozporządzenia, czyni bezpodstawnymi wywody skarżącego, iż przepisy omawianego rozporządzenia nie mają do niego zastosowania. Skarżący osiągnął wiek emerytalny po dniu 1.I.1964 r. (14.IX.1965 r.).

Wywody skarżącego dotyczące przepisu art. 70 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym również nie są zasadne.

Skarżący nie występował w okresie pobierania renty inwalidz-

* Wyrok ten został opublikowany w „Biuletynie Informacyjnym” z 1974 r. nr 1, poz. 4, wydawanym przez TUS (Sekcja Orzecznictwa).

kiej o ponowne ustalenie jej wysokości. W pismach do pozwanego Zakładu podkreślił, że przy ustaleniu podstawy wymiaru emerytury należy się kierować jego zarobkami w zespole, a nie podstawą wymiaru renty. Obecnie spór dotyczy wysokości podstawy wymiaru emerytury, przy czym podnoszone przez skarżącego żądanie przeliczenia renty inwalidzkiej w myśl art. 70 ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym nie było przedmiotem postępowania przed organem rentowym. Również bezprzedmiotowe są wywody skarżącego, by uznać za zatrudnienie jego pracę w charakterze radcy prawnego w latach 1961,

1962 w spółdzielniach i doliczyć do zarobków osiąganych z tej pracy dochody z zespołu oraz obliczyć podstawę wymiaru emerytury według sumy tych zarobków. Bezprzedmiotowość tych żądań wynika z przytoczonych wyżej przepisów § 2 cytowanego rozporządzenia z 4.III.1964 r.

Kierując się powyższymi względami, Trybunał Ubezpieczeń Społecznych doszedł do wniosku, że zaskarżony wyrok zapadł bez naruszenia istotnych przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego, a skarga rewizyjna nie ma uzasadnionych podstaw rewizyjnych.

PRASA O ADWOKATURZE

Zakres i efektywność pomocy prawnej udzielanej ludności przez adwokatów była już wielokrotnie i jest nadal przedmiotem żywego zainteresowania opinii publicznej, a także krytycznych nieraz uwag w publikacjach na tematy prawno-społeczne. Ostatnio na łamach „Tygodnika Demokratycznego” (nr 25 z dnia 23 czerwca br.) w artykule pt. *Teoretycznie każdy ma prawo do obrony* Danuta Frey wskazała na pewne niedostatki w obsłudze prawnej ludności, podejmując zarazem próbę wyjaśnienia ich źródeł.

Autorka dała wyraz przekonaniu, że „znaczenie adwokatury nie powinno być kwestionowane, co do tego teoria nie zostawia żadnych wątpliwości. Jednakże w praktyce pojawiają się wciąż jeszcze nieraz takie okoliczności, które sprawiają, że rola palestry zamiast być jednoznaczna — staje się... dyskusyjna”. Cytowane w artykule przykłady nie obciążają — jak się wydaje — wyłącznie adwokatury, świadczą raczej o niezbyt wysokiej w wielu kręgach społecznych świadomości prawnej.

Istotnym problemem rozwiniętym szerzej w omawianym artykule stała się sprawa ograniczonego udziału adwokatów w zakresie poradnictwa prawnego i szeroko pojętej pomocy prawnej w rozwiązywaniu różnych konfliktowych sytuacji obywateli. Autorka stawia w artykule pytanie: „Co (...) zniechęca ludzi do poszukiwań fachowej pomocy właśnie tam, gdzie ją powinni najprędzej uzyskiwać, to znaczy w zespołach adwokackich?”